

[Ministeren for byggeri og boligvæsen.]

og det ærede medlem begrunder denne karakteristik med, at der er anmeldt alt for få lejligheder med overtallige værelser. Det ærede medlem har derfor stillet det spørgsmål, hvad jeg agter at foretage i den anledning.

Forinden jeg besvarer spørgsmålet, må jeg fremhæve forskellige forhold. Ifølge værelselovens § 3 fastsætter kommunalbestyrelserne i de områder, hvori loven kommer til anvendelse, hvilket største antal værelser en person, der har rådighed over en beboelseslejlighed, kan forbeholde for sin egen husstand, og dette antal skal fastsættes under hensyn til behovet for udlejningsværelser, men skal dog mindst udgøre 1 værelse pr. fast bosiddende medlem af husstanden med tillæg af 2 værelser pr. lejlighed. Ved afslutningen af behovsopgørelsen i hovedstadsområdet blev antallet af værelsesøgende opgjort til ca. 3 600. Antallet af anmeldelsespligtige lejligheder blev, såfremt man ville kræve anmeldelse af alle lejligheder med mere end 2 overtallige værelser, alene i Københavns kommune anslået til 15 645; dersom man kun ville kræve anmeldelse af lejligheder med mere end 3 overtallige værelser, blev antallet anslået til 5 400 i København og 3 800 i de øvrige kommuner i hovedstadsområdet, ialt 9 200. Under disse omstændigheder vedtog kommunalbestyrelserne i hovedstadsområdet indtil videre at fastsætte, at kun lejligheder med mere end 3 overtallige værelser skulle anmeldes. Efter udløbet af fristen for anmeldelse af lejligheder er der kun anmeldt 1 162 lejligheder i København og 1 854 i de øvrige kommuner, ialt 3 016. Samtidig er antallet af værelsesøgende steget til ca. 5 000, og af disse regner man med, at ca. 3 500 må anerkendes som berettigede til at få anvist et værelse. Der er dog den mulighed, at en del af dem i den tid, der er forløbet, siden de anmeldte sig som værelsesøgende, har fået et værelse, og at deres ansøgning derfor ikke længere er aktuel.

I lovens § 7, stk. 7, 2. pkt., blev der under lovforslagets behandling af folketingsudvalget indsat en bestemmelse om, at der i almindelighed ikke tildeles en lejlighed mere end een værelsesøgende, forinden samtlige lejligheder, der er pligtige at modtage en eller flere værelsesøgende, har fået tildelt en sådan. I boligministeriets cirkulære er det udtalt, at kommunalbestyrelserne ved fastsættelsen af antallet af værelser, som lejlighedsindehaverne kan forbeholde for sig selv, må være opmærksomme på

denne regel, det vil sige at kommunalbestyrelsen ikke bør forhøje det i loven fastsatte minimum for antallet af værelser, som lejlighedsindehaverne må forbeholde for sig selv, og derved formindske antallet af anmeldelsespligtige lejligheder, medmindre den er sikker på, at der alligevel vil fremkomme et tilstrækkeligt antal værelser til de værelsesøgende.

Når grænsen sættes ved lovens minimum, oversteg antallet af anmeldelsespligtige lejligheder i hovedstadskommunerne langt det ved behovsopgørelsen anslåede antal værelsesøgende. Ved forhøjelse af grænsen til 3 værelser syntes antallet af lejligheder også at give en betydelig margin, selv under hensyntagen til de mange værelser, der måtte fradrages under hensyn til de mange fritagelsesgrunde, der er indført i loven og gennemført ved behandlingen her i rigsdagen. Kommunalbestyrelserne i hovedstadsområdet valgte derfor indtil videre at forhøje grænsen fra 2 til 3 værelser, og bestemmende for denne afgørelse har det også været, at kommunerne nødigt ville sætte en større administration i gang og foranledige flere anmeldelser af lejligheder end absolut nødvendigt.

Det må erkendes, at det er overordentlig vanskeligt på forhånd at sige, om man kan tillade, at lejligheder med 3 overtallige værelser går fri, idet der i hele afgørelsen indgår et moment, hvis vurdering må være præget af den største usikkerhed. Det drejer sig om skønnet over, hvor mange lejlighedsindehavere man kan regne med vil foretrække at betale afgift fremfor at modtage en anvist værelsesøgende. Som sagen har udviklet sig, må man regne med, at det næppe kan undgås, at de fleste indehavere af de lejligheder, der efter den trufne bestemmelse er anmeldelsespligtige, vil få mere end een logerende. Jeg mener herefter at kunne konstatere, at der foreløbig ikke er nogen fare for, at de værelsesøgende ikke skal blive hjulpet, men der er alene tale om, at byrden bliver større for indehaverne af de større lejligheder, medens en gruppe, der nok kunne have afstået et værelse, efter den af kommunerne trufne afgørelse går fri. Den afgørelse, der således er truffet, har jeg ingen indflydelse på. Efter lovens § 3 kan spørgsmålet om, hvor mange værelser lejlighedsindehavere skal kunne forbeholde for sig selv, kun indbringes for boligministeriet, når enighed derom ikke kan opnås mellem kommunerne, men foreløbig er der jo enighed mellem de storkøbenhavnske kommuner. Jeg har derfor ingen mulighed for at foretage mig videre i denne sag.